

Chỉ Chút Bọt Bèo

Ngô Ái Loan

Nàng ngồi im như thể không biết đã quá bao lâu. Căn nhà vắng lặng nghe đếm được cả tiếng tí tít vòng quay của chiếc kim đồng hồ, âm thanh mỗi lúc càng rõ hơn gõ từng nhịp thời gian đơn độc điều đặn. Đã hơn hai giờ khuya, bên ngoài trời như bắt đầu mưa rơi lác đác trên mái ngói, cơn gió lạnh lạnh tạt qua khóm trúc sát gần cửa sổ lay động làm cho cả góc vườn cây lá vỡ òa xôn xao. Đang là mùa thu, những giọt mưa thu đầu mùa dịu dàng từ bầu trời cao đen sâu thẳm rơi xuống mỗi lúc mỗi dày hơn. Thêm nhà vắng tanh nàng lại mường tượng như bước chân ai đó ghé qua. Nhưng tất cả hoàn toàn yên lặng cùng với cõi lòng nàng hệt hững hờ với giữa đêm thâu.

Nàng biết sẽ có ngày như hôm nay, bởi sớm muộn gì cũng phải đối diện. Nàng luôn cố tự đánh lừa chính mình, đánh lừa sự thông minh bén nhạy mà trời ban riêng cho nàng, nó giống một phần thưởng vừa mở mắt chào đời. Đó là sự nhận xét bén nhạy khi đối diện với bất cứ là ai. Sự cảm nhận bằng phiêu linh mà nàng có thể suy đoán gần như chính xác từ ánh mắt nhìn đầu tiên.

Với chàng, thì nàng lại càng rõ ràng hơn bao giờ hết. Nhưng thực sự nàng không dám đối diện sự thật, bởi sự thật đó sẽ giết chết giấc mơ của nàng. Cứ thế mặc kệ những nguồn dư luận nói quanh về những mối quan hệ không mấy tốt đẹp về đời sống của chàng. Những điều rất riêng tư đó, nếu càng tìm hiểu thêm, thì chỉ càng chuốc lấy sự đau đớn buồn bã mà thôi.

Nàng đang là người hạnh phúc. Vâng, hạnh phúc từ những bài tình thơ chàng viết đều đặn cho nàng mỗi một sớm mai khi mở chiếc máy computer trước mắt. Từ lâu lắm, đời sống của nàng rất yên lặng, nàng như một người ở từ một thế kỷ nào xa xăm ngu ngơ lạc chân bước tới thế giới hôm nay. Cái thế giới mà những kẻ yêu nhau chỉ nhìn vào những hào quang danh vọng hay vào sự suy tính hơn thua. Có lẽ nàng là người sống trong sự hoang tưởng, bị chi phối vào những cuốn tiểu thuyết lãng mạn luôn được gói ở đầu giường, để rồi mơ mộng về những mối tình thiên trường địa cửu có tự ngàn xưa. Nhưng trên tất cả điều ảnh hưởng lớn nhất đối với nàng, đó là dòng máu thủy chung của người Mẹ kính yêu. Một tình yêu son sắc với Ba cho tới bạc khi đầu. Đời sống luôn có những sự tình cờ, mà nàng may mắn khi được quen biết với chàng? Thôi hãy để tất cả lại phía đằng sau cùng những lo âu nghi ngại. Với thời gian và không gian bây giờ nàng thật sự đang hạnh phúc với chàng, một cuộc tình vô cùng lãng mạn như trong tiểu thuyết mà nàng hằng mong đợi. Nàng đang đi trong vũng sương mù và không hề muốn thoát ra khỏi vùng trời huyền hoặc đó.

...

Cuộc điện đàm hôm nay chỉ vồn vện trong vòng hai mươi phút. Nhưng chàng phải sắp xếp bỏ biết bao tâm ý, dằng co giữa lý trí và con tim để chuẩn bị gần hơn nửa năm nay. Chàng bắt đầu thừa dần những email mà trước đó mỗi ngày đều đặn gửi. Sự thừa dần của những thư hỏi thăm về nhau. Có những lúc chàng gần như biến mất để cho nàng giận hờn, rồi chán nản từ từ mà lãng quên chàng. Nhưng nàng không phải là con người vô tình và đủ chính chắn với những kinh nghiệm đã trải qua. Với bản tánh hiền lành, nàng luôn tưởng tượng ra những nguyên nhân làm cho chàng bận bịu rồi tự an ủi chính mình để cảm thông cho chàng. Nàng là hiện thân của con sông êm đềm trên quê hương của hai người. Là hạt sương ban mai trong lành. Là đóa hoa ngọc lan trắng ngần ngát mùi thơm êm dịu. Là màu sắc tím bâng khuâng trải dài ngút tận chân trời hay là ánh trăng tỏa sáng mờ màng xuống vạn vật cỏ cây mà trong toàn bộ những bài thơ của chàng đều đã diễn đạt đến mức tuyệt vời.

Tình yêu cứ lớn dần qua những bài tình thơ. Chàng say sưa yêu nàng rất ngây ngô bằng cái thứ tình yêu đầu đời của một chàng thư sinh áo trắng, tóc buơng lơng ngổ ngáo của một thời mới lớn. Thuở mà trong bài thơ Khi Mới Nhón "*làm học trò nhưng không sách cầm tay, có tâm sự đi nói cùng cây cỏ*" thi sĩ Đinh Hùng đã viết.

Chàng phải dừng lại thôi. Phải dừng lại trước khi cái ánh sáng huyền ảo kỳ diệu của tình yêu đốt cháy. Bởi chàng cảm thấy tràn đầy tội lỗi khi đang lừa dối người mình yêu. Chàng đã có đời riêng hạnh phúc. Hạnh phúc theo định nghĩa đơn giản của cuộc đời trước ánh mắt của những người thân quen. Một cặp đôi luôn ngồi kề bên nhau âu yếm cười nói thật vui vẻ, nhưng đâu ai tinh tế nhìn ra đó chỉ là những nụ cười gượng gạo bởi một cuộc hôn nhân theo sự sắp đặt của gia đình. Một người đàn bà đi đến sống chung với một người đàn ông khi tuổi đời của họ đến lúc cần thiết phải có một mái ấm gia đình. Bình thường, đơn giản như bao nhiêu

con người trên thế gian mong muốn. Cho nên chàng vẫn cứ luôn khao khát tình yêu muốn có được phát xuất bằng trái tim rung động.

Tình yêu vốn từ đó tỏa ra muôn nghìn màu sắc. Ai cũng biết yêu và yêu theo cách riêng của họ. Nhưng một người đến, để thấu hiểu mọi ngõ ngách trong tâm hồn của một người khác, thì đó là điều khó tìm thấy để nắm bắt được. Đọc bài thơ hay, có mấy ai hòa cùng nụ cười đồng cảm? Có ai cùng nhau se thắt lòng khi nhìn theo một nhánh rong trôi đơn độc trên dòng nước cuộn cuộn chảy xiết dưới bầu trời đang dần ngả bóng hoàng hôn. Ngậm ngùi cầm trong tay một đóa quỳnh hoa tàn rũ khi nhìn thấy mới đây thôi một đóa hoa phở đẹp toàn vẹn vẻ tươi thắm rực rỡ hương sắc đến cùng thế gian rồi thoáng chốc mong manh tan biến.

Tình yêu cũng là một thứ hạnh phúc mà người ta cần như hơi thở. Như dòng máu đang luân lưu trong thân thể để nuôi lấy sự sống, như ánh sáng dẫn lối chỉ là thứ ánh sáng của loài thiêu thân lập lòe trong bóng tối.

Từ nơi nàng, chàng đã có được cái thứ hạnh phúc như sương như khói đó, chàng mộng mị biết bao đêm khi ngấm sững sờ bức chân dung của nàng. Đôi mắt to với cái nhìn thật thiết tha cùng mái tóc dài mượt như một dòng sông êm ái. Sự mâu thuẫn nội tâm đã dày xéo trái tim chàng đau nhói mỗi khi nghe nàng nói cười rất đáng yêu. Cuối cùng thì sao? Thực tế bắt chàng phải chọn lựa. Bởi nàng quá thánh thiện, đặt hết niềm tin lao vào tình yêu không hề hối tiếc khi biết chàng đã không thuộc của riêng mình. Một cuộc tình mà ngay từ phút đầu đã không có lối thoát, chàng không thể kéo dài thêm hơn nữa. Phải ngừng lại trước khi quỵ ngã cùng với những hệ lụy buộc ràng vây quanh.

...

Nàng lấy hết hơi sức, cố kềm lại tiếng nức nở. Đưa tay bầu chặt lồng ngực toàn thân lạnh giá. Chia tay? Có thật chia tay?...Tiếng nói chàng vẫn nhẹ nhàng, vẫn thiết tha cầu mong nàng tha thứ. Bỗng dưng nàng nghe như có tiếng sóng vỗ thật u buồn qua những đám bờ lau sậy trên dòng sông quê hương. Cái góc đời bình yên nhỏ nhoi trong vùng ký ức êm đềm nơi nàng được sinh ra. Nơi có hai mùa mưa nắng khắc nghiệt. Nơi có cùng chung một hơi thở với chàng từ thuở chào đời. Tiếng chàng mỗi lúc như ướt sũng nước mắt, nàng vẫn áp tai vào chiếc phên vô hồn kia rồi nhắm mắt mơ màng tượng bên dòng sông im trưa không một bóng người in sâu trong đáy nước dáng một chàng thư sinh áo trắng với mái tóc loà xoà trước vầng trán thông minh đỉnh ngộ, hình bóng lay lay chao động nhạt nhòa cùng cơn gió thoảng trên mặt sông xanh trong suốt như pha lê. Rồi nàng lại thấy một bờ lưng rộng dài tựa sát bên cây khế mượt xanh đang trở mùa bông tím rơi rụng xuống dòng sông trắng xóa cả một khoảng trời. Trong tay chàng cầm cây guitar gảy nhịp theo những bản tình ca lãng mạn. Cặp mắt đa tình màu hạt dẻ, trên đôi môi nở nụ cười nhân hậu. Nàng đã yêu chàng, người đàn ông có nét đẹp hiền lành như một vị linh mục đang đứng trên bục giảng nhà thờ. Cả gương mặt chàng cứ thế đắm chìm đắm mê theo từng nốt nhạc. Hình ảnh đó trong tâm khảm được khắc sâu như có từ trong muôn kiếp. Đã như một dấu ấn làm sao có thể nhạt nhòa có thể phai pha?...

...

Cám ơn chàng đã mang lại một thời yêu thương. Viết ra những vần thơ đẹp tuyệt vời cho hạnh phúc của riêng nàng. Tất cả giờ đây chỉ là chút bọt bèo trôi trên cơn sóng lớn của đại dương mệnh mông. Nàng vẫn ngồi im trong bóng đêm sau khi chấm dứt cuộc điện đàm. Một vết cứa qua tim từ từ thấm rát. Tiếng gió mỗi lúc xào xạc lớn hơn trên những khóm cây. Qua khung cửa sổ dưới ánh đèn lờ mờ hiu hắt. Những chiếc lá vàng mùa thu thi nhau rơi là đã xuống mặt đất. Nàng thấy mình cũng giống những chiếc lá kia, héo úa lìa cành trôi theo cơn gió vô tình bay bay vào một không gian vô tận.

Ngô Ái Loan